

РЕШЕНИЕ

№ 5283

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 29.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4127** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.4, ап.19, представлявано от Г. Г. – управител, със съдебен адрес в [населено място], [улица], вх.А, ет.4 с р е щ у Национална агенция за приходите(НАП) [населено място], представлявана от изп. директор Г. Д. за обезщетяване на имуществени вреди, в общ размер на сумата от общо 3200,00 лева, представляваща направени разходи за адвокатско възнаграждение в съдебно производство по обжалване на НП-Ф 362709/15.01.2018г., ведно със законната лихва, считано от 12.02.2020г. Ищецът твърди, че в съдебното производство по обжалване на НП пред СРС и в касационното производство е представляван и защитаван от адвокат, за което е направил разноски по договор за правна защита и съдействие общо в размер на 3200,00лв. за двете инстанции, заплатени в брой в деня на подписване на договорите. Претендира вреди в размер на направените разноски, които са пряка и непосредствена последица от отмяната на незаконосъобразния акт - НП, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на отменителното съдебно решение-12.02.2020г. до окончателното им изплащане. Претендира присъждане на разноски.

Ищецът в съдебно заседание се представлява от адв. Т., която моли исковата претенция да бъде уважена. Претендира разноските по делото. Оспорва размера на юрисконсултското възнаграждение.

Ответникът в представения писмен отговор и в съдебно заседание, чрез процесуалния представител юрк.Г., оспорва предявеният иск като неоснователен и недоказан и моли за неговото отхвърляне. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представителят на СГП изразява становище за основателност на исковата претенция. Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно развитото се наказателно административно производство по оспорване от ищеца на Наказателно постановление № НП-F 362709/15.01.2018г. издадено от заместник директор на ТД на НАП [населено място], с което на основание чл. 185, ал.2 от ЗДДС на ищеца е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000,00 лв.

Пред СРС е образувано НАХД №6447/2018г., с решение по което обжалваното НП е изменено и санкцията намалена на 500,00 лв. В това производство ищецът е представляван от адвокат, за което е заплатил възнаграждение в брой, в размер на 800,00лв., видно от договор за правна защита и съдействие(ДПЗС) от 27.03.2018г. С решение № 290/10.01.2019г. по КНАХД №10327/2018г. на АССГ, решението на СРС е обезсилено и делото върнато за ново разглеждане на СРС. Пред АССГ ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение 800 лв. с ДПЗС от 26.09.2018г. При новото разглеждане пред СРС, по НАХД №1150/2019г., а след това и пред АССГ по КНАХД №7322/2019г., ищецът е представляван от адвокат, за което е заплатил по 800,00 лв. за всяка инстанция, съответно договорено и заплатено в брой с ДПЗС от 18.02.2019г. и 20.05.2019г. Като краен резултат, с решение № 881 от 12.02.2020г. състав на АССГ отменя оспореното НП. ДПЗС са приложени към делата, приобщени към доказателствата, и не са оспорени по съответния законов ред.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, искът е частично основателен и доказан.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменен обжалваният акт(НП), с което на ищеца е било наложено административно наказание от ответника, при което е налице първата предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменен акта – НП-F 362709/15.01.2018г., не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 и сл. АПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на

колегиите във Върховния административен съд по Тълкувателно дело № 2 от 2016 г., при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

В случая е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт, развило се пред СРС и АССГ. В производството по обжалване на НП, приключило с отмяна на оспорения акт от съда, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт. В представените по четирите дела 4 бр. договори за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 800 лв. за всяка от инстанциите, като е доказано реално извършено плащане, за което страните по договора са се подписали и представлява разписка за платените суми.

Основателно е направеното от ответника възражение за прекомерност на размера на претендираното обезщетение. Видно от мотивите на ТР № 1 от 15.03.2017 г. по т. д. № 2/2016 г. по описа на ВАС, държавата като ответник в производството по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ може да навежда всякакви доводи в своя защита, твърдейки прекомерност на платеното в административно наказателното производство адвокатско възнаграждение и несъответствие на договорения размер на същото с фактическата и правна сложност на делото. Тези доводи по същество съставляват оспорване размера на претендираното обезщетение, доколкото размер на адвокатския хонорар над минималния размер по чл. 36, ал. 2 от ЗА във вр. с чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не съставлява вреда, намираща се в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление. В такава пряка и непосредствена причинна връзка е единствено този разход за адвокатско възнаграждение, който не надвишава минимално определения по наредбата размер за съответния вид адвокатска помощ. Съгласно цитираното тълкувателно решение "... съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", т. е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството". Съобразно размера на имуществената санкция – 3000,00лв., на осн. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1/2004г. минималният размер на адвокатското възнаграждение е 440,00лв. Делата не са представлявали фактическа и правна сложност и са приключили в едно съдебно заседание, поради което платеното за всяко дело адвокатско възнаграждение от 800,00 лв. се явява необосновано и несправедливо, т.е прекомерно. С оглед гореизложеното, както и с оглед предвидения към датата на плащане на адвокатския хонорар минимален размер по Наредба № 1/2004 г., подлежащата на обезвреда имуществена вреда, причинена на ищцовото дружество от отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление, е в размер на 440,00 лв за всяка инстанция или общо в размер на 1 660,00лв за четирите дела в двете инстанции.

От изложеното следва, че искът е доказан по своето правно основание, а по размер следва да бъде редуциран, доколкото, съгласно Тълкувателно решение № 6/2013 г. на ВКС ОСГТК, когато възнаграждението за адвокат е заплатено в брой, то с оглед доказване на плащането, този факт следва да бъде отразен в договор за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото и в този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение, каквото положение е установено в конкретния случай. Предвид горното, съдът намира, че за сумата от 1 660,00 лв., искът е основателен и доказан по размер, и следва да бъде уважен. За разликата до пълния предявен размер от 3 200 лв. искът ще се отхвърли като неоснователен.

Основателно е направеното акцесорно искане за присъждане на законна лихва върху обезщетението, което ще се присъди, като с оглед т. 4 на ТР № 3 по т. д. № 3/2004 г. на ВКС, ОСГК, при незаконни актове на администрацията, началният момент на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизането в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а при нищожните – моментът на издаването им. В случая се установи, че решението за отмяна на наказателното постановление е в сила от 12.02.2020г. и именно от този момент се претендира присъждане на законна лихва върху обезщетението, поради което тази претенция ще следва да се уважи.

Не се установява от доказателствата по делото нито една от хипотезите на чл. 5 от ЗОДОВ, които са основание за отхвърляне или изменение на иска.

На основание специалната разпоредба на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ на ищеца се дължат и следва да бъдат присъдени и размера на внесената държавна такса за образуване на делото, както и възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част от иска. Констатира се от представения по настоящото дело договор за правна защита и съдействие, че е уговорено и заплатено действително от ищеца в брой при подписване на договора адвокатското възнаграждение от 800 лева. Предвид направеното възражение от ответника, по чл. 78, ал. 5 от ГПК, за прекомерност, с оглед материалния интерес и извършените процесуални действия, както и по изложените горе мотиви, адвокатското възнаграждение е прекомерно, като същото следва да бъде определено на осн. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004г. в размер на 454,00 лв., поради което направените от ищеца разноски по делото са в общ размер на 504,00лв. Съразмерно с уважения размер на исковата претенция, на ищеца се дължат разноски съобразно чл.10, ал.3 ЗОДОВ, в размер на 465,00лв.

Тъй като исковата молба е предявена след изменението на чл. 10 от ЗОДОВ с въвеждането на нова ал. 4 (ДВ бр. 94/2019 г.), съгласно § 6, ал. 2 от ПЗР ЗИЗОДОВ, с оглед изхода на спора, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, на ответника следва да бъдат присъдени сторените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от иска, в претендирания минимален размер на 300,00лв.

Мотивиран от горното, Административен съд -София град, I отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ – гр. С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.4, ап.19, представлявано от Г. Г. – управител, на осн. чл.1, ал.1 ЗОДОВ,

обезщетение за имуществени в размер на 1 660,00 (хиляда шестотин и шестесет) лв., в следствие заплатено адвокатско възнаграждение за защита при оспорване на НП-Ф 362709/15.01.2018г. в производството пред СРС – НАХД№№6447/2018г.; 1150/2019г. и пред АССГ – КНАХД №№ 10327/2018г.; 7322/2019г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.02.2020г. до окончателното изплащане на посочената главница, като ОТХВЪРЛЯ претенцията в частта над 1 660,00 лв. до пълния ѝ размер от 3 200,00лв.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ – гр. С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.4, ап.19, представлявано от Г. Г. – управител, разноси по делото в размер на 465,00лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.4, ап.19, представлявано от Г. Г. – управител, да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ – гр. С. сумата в размер на 300,00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от иска.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: